

consistentiam, tanquam imperfecte mistum resoluantur, actum postea in terminum suum à quo videlicet aerem retrogrediuntur: Quæ quidem materia nubeculosa in prima compositi constitutione ex ventis oppositis more nubis in aere erat conflata, videlicet compositione & inspissatione aeris in consistentiam nubis, hoc est, in mediam viam ad perfecte mistum: quæ quidem perfectio retentiva & constrictiva partium leuiter appositarum vnione, præcipue à ventorum septentrionalium natura fit, quorum est partim congelando & partim concoquendo perficere aerem à ventis inspissantibus, australibus nempe, congregatum.

Caput 2. Membr. 2.

De partibus in compositione præcipuis, ac primum de Luce.

Quum autem ad corporum tam meteorologici quam perfecte misti, quod etiam ex meteoris erat, constitutionem duo requiri certum sit, atque ab omni dubio procul, operæ pretium fore existimo, diligenter quænam sit istorum duorum natura inquirere: At quoniam est impossibile ut aliquid possit in rerum natura præstari absque actione, quæ est ex parte formæ, & passione, ex parte materiæ, necesse habemus horum in compositione duorum naturas inspicere, utpote sine quibus res nulla in mundo consistere queat. Formam autem inuenimus esse rem vnica, simplicem, actum primum, centalem, agentem, lucis primariæ sobolem, omnia formantem efficientemque, origine supernaturalem, & increatam, effectu & spiritu naturali vestitam, naturalem atque creatam. Hinc dicit Ecclesiasticus; *Sapientia est prima creatura. Eccl. 1.* & quod lux sit primo die creata, & sic in vno, respectu videlicet, vestimenti mundi spiritualis quod induit; dicitur angelus, respectu animæ simpliciter formalis seu nominis DEI magni in Angelo inscripti est Iehoua; seu immediata DEI seu fontis lucis emanatio in mundum, per quam eius spiritus in sola potentia existens erat informatus; Atque ita dictum est, quod lux creata erat primo die, hoc est, spiritus luce diuina resplendens, seu lux, seu actus diuinus, spirituali mundi substantia, sua præsentia illuminata, investitus. Vnde dictum est à Dauide, *DEVS vestitur lumine*, hoc est, spiritu illuminato, hoc est, gloria DEI in sua creatura resplendet. Sic etiam in ira sua dictus est *DEVS ignis consumens*; Et lux seu forma ista in forma quandoque vestimenti sui nomen assumit, vnde scriptum reperimus, *Sapientia fuit Israelitis tegumentum interdum & lux stellaris nocte*, & alibi, *Ego sapientia ex ore altissimi prodij, & tanquam nebula cooperui terram, thronus meus columna nubis, &c. Sap. 10. 17. & Ecclesiasticis 8.* Hæc ergo sapientia diuina est actus actionum, & motrix in qualibet creatura centralis, vnde dixit sapiens, *spiritus DEI incorruptibilis est in omni re, Sap. 21.* Qui quidem spiritus DEI lucidus, est centralis ipsius virtus, sine qua neque viuere neque existere potest; Quod etiam spiritus hic sapientiæ sit intima meteororum lux atque anima animarum, imo vero cuiuslibet tam imperfecti quàm perfecti mystica anima secreta, ex eo patet, primo quod in perfectione sua omnia superat, quatenus est diuina, incorruptibilis, & increata, secundo quod omnibus inobilibus mobilior est, omni spiritu simplicior & subtilior, omni actu potentior. Tertio quod sit in omni re, vti dictum est, h. e. in omni elemento & elementato. Quod etiã ex his loci prædicti verbis facillime colligere possumus: *Ego sapientia cooperui terram tanquàm nebula, thronus meus in columna nubis, rotunditatem calorum circuiui sola, & in profundo abyssi ambulavi, in fluctu maris & in tota terra atq; in omni populo, ac gente acquieui:* Est ergo sapientia diuina, quàm sapiens hisce verbis luculenter describit esse intelligentiæ spiritum sanctum, vnicum seu simplicem, multiplicem, subtile, non coinquinatum, certum, suauem, passionis expertem, acutum, benignum, humanum, omnes habentem virtutes, omni a prospiciente, omnes spiritus intelligibiles capientem, omnibus mobilibus mobilior, ubiq; propter munditiam suam attingentem, vaporem seu emanationem virtutis seu claritatis Dei, que cum vna sit, omnia potest, & permanens in se omnia innouat, & per nationes singulas se transfert. Sap. 7. Hæc inquam centralis vita seu principium & esse, maxime internum, cuiuslibet rei in hoc mundo existit, & non forma illa fictitia seu imaginaria Aristotelis, quam quid facit imaginabile, omnia naturæ suæ & non immediate DEO attribuens. Per verbum inquit Euangelista, *omnia sunt facta, & sine eo nihil; In eo erat vita & illa erat lux hominum, mundus ab eo factus est, & non cognouit eum.* Quam stulta ergo est illa Philosophorum Christianorum distinctio, qua DEVM à sua potentia & virtute distinguere & separare voluerunt, dicentes, DEVM vbique esse virtualiter, sed minime essentialiter, ac si quis mente sanus aut sibi recte constans diceret, Virtutem DEI ab eius essentia separari aut diuidi posse, magis quam radios solares ab ipso sole, qui omnimodo sunt inseparabiles. Quod etiam Mercurius Trismegistus confirmare videtur *Pimand. 12.* tali sermone. *Mens quidem est ex ipsa DEI essentia, si qua est eius essentia nascitur, quare ab essentia DEI nequaquam est diuisa, sed illi potius eo modo connexa, quo Solis corpori lumen.* Hæc ille. Est autem mens mundana emanatio illa immediata, seu candor lucis æternæ, seu speculum sine macula maiestatis diuinæ, & imago bonitatis illius, mediante qua DEVM à posteriori, hoc est, in creaturis suis cognoscimus, illa ipsa sapientia, quam superius sacri scripti testimonio descripsimus, Sap. 7.